

PAULUS DE APOSTEL

Inleiding

Wij kennen Paulus als een dienstknecht van God. Voordat hij Paulus werd, heette hij Saulus van Tarsen. Sinds zijn bekering is hij echter nooit vergeten wie hij ooit was. Dat hij bekeerd was van de afgoden om de levende God te dienen; dat hij eertijds duisternis was, maar nu een licht in den Heere.

De nieuwtestamentische tijd begon bij de opstanding van de Heere Jezus. De vier Evangelien spreken daar nog net over, maar het NV wordt vanaf het begin van Handelingen ook gepredikt.

Wat die vroege geschiedenis betreft hebben we eigenlijk alleen het boek Handelingen. Verder zetten de brieven de nieuwtestamentische waarheid uiteen. Bij het bestuderen van die brieven blijkt dat het Oude Testament uitgebreid over het Nieuwe Verbond spreekt. Weliswaar op verborgen wijze, maar de apostelen citeren er lustig op los uit het OT bij hun uitleg van nieuwtestamentische waarheid. Zij verklaren dus in grote mate het NV aan de hand van het Oude Testament.

Paulus is een omstreden figuur. Men zegt vaak dat hij een andere leer verkondigt dan de andere brieven-schrijvers in de Bijbel, maar in feite leren zij hetzelfde als Paulus.

De laatste keer dat Paulus genoemd wordt in de Bijbel is in 2 Petr. 3.

2 Petr. 3: 15	En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden gegeven heeft;
16	Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste <i>mensen</i> verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf.

Dit hoofdstuk gaat over de toekomst des Heeren. In het laatste der dagen zullen er spotters komen die zeggen: 'Waar blijft de toekomst des Heeren?'

Petrus zegt dat de Heere Zijn belofte niet vertraagt, maar dat Hij lankmoedig is over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar allen behouden worden. Bovendien zegt hij dat Paulus in alle zendbrieven over deze dingen spreekt. Er is dus geen wezenlijk verschil tussen de brieven van Petrus en Paulus en volgens Petrus' laatste woorden heeft Paulus daarin het laatste woord.

De tijd van de lankmoedigheid des Heeren is de periode tussen de 1^e en 2^e komst van Christus. Sommige dingen die Paulus daarover schrijft zijn zwaar om te verstaan, maar hij zegt erbij dat dit komt omdat 'gij' traag om te horen geworden zijt (Hebr. 5: 11).

Men heeft wat geleerd en denkt nu te weten hoe het Woord van God uitgelegd moet worden. Maar wat geleerd is, wordt verdraaid door de ongeleerde en onvaste mensen. Bij Bijbelstudie gaat het erom dat je je in heel de waarheid laat leiden. En voor zover je ongeleerd bent, ben je onvast. Daardoor wordt de waarheid verdraaid. Dat is in de eerste plaats tot je eigen verderf.

Tegenwoordig is er ook een enorm gebrek aan Bijbelkennis en heeft men geen flauw idee wat men gelooft. Als je aan een willekeurige gelovige vraagt wat hij gelooft, dan zal hij niet veel verder komen dan het kruis.

Hoe minder wij van de Bijbel weten, hoe meer we geneigd zijn de waarheid te verdraaien. Het gaat niet om zo snel mogelijk, maar om zoveel mogelijk. Mensen weten tegenwoordig teveel van te weinig. Zo zit het onderwijssysteem in elkaar. Maar nog steeds geldt: hoe breder je kennis, hoe beter.

Dat is wat Petrus ook in dit hoofdstuk zegt.

2 Petr. 3: 17 Gij dan, geliefden, *zulks* te voren wetende, wacht u, dat gij niet door de verleiding der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt, en uitvalt van uw vastigheid;
18 Maar wast op in de genade en kennis van onzen Heere Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, beide nu en in den dag der eeuwigheid. Amen.

Opwassen in genade en kennis van onze Heere Jezus Christus. Daarbij beveelt Petrus ons dus van harte de brieven van Paulus aan.

Het is natuurlijk onmogelijk om binnen het tijdsbestek van deze Bijbelstudie uitgebreid in te gaan op de inhoud van deze brieven.

Als we ervan uitgaan dat de Hebreënbrief door Paulus geschreven is, dan heeft Paulus in totaal veertien brieven geschreven. Dat is een substantieel deel van het Nieuwe Testament. Daarom is het nuttig om te weten wie hij was. In ieder geval was Paulus een veelzijdig man

Zijn afkomst

Je kunt zeggen dat Paulus een Jood was, maar net zo goed dat hij een Romein was. Je kunt ook zeggen dat hij een Griek was. Het is allemaal waar.

Paulus was onderwezen in de wet en in de filosofie van zijn dagen. Hij citeert uitgebreid uit het OT, maar ook uit de Griekse wereld.

Paulus was niet zomaar een fanatieke Jood die door God gegrepen werd. Hij was een veelzijdig Jood en werd van zijn moeders buik aan afgezonderd en geroepen om het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen (Gal. 1: 15, 16).

1 Tim. 1: 11 Naar het Evangelie der heerlijkheid des zaligen Gods, dat mij toebetrouwd is.
 12 En ik dank Hem, Die mij bekrachtigd heeft, *namelijk* Christus Jezus, onzen Heere, dat Hij mij getrouw geacht heeft, *mij* in de bediening gesteld hebbende;

Bediening = diaconie = een dienstwerk.

- 13 Die te voren een *godslasteraar* was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het onwetende gedaan heb in *mijn* ongelovigheid.

Hij was een lasteraar, een vervolger en een verdrukker, maar hem is barmhartigheid geschied omdat hij onwetend was. Toch was hij één van de grote geleerden van zijn tijd. Paulus geeft hier zelf aan wat hij met onwetendheid bedoelt, namelijk ongelof. Hij zal zich ongetwijfeld op de hoogte gesteld hebben van wat zijn tijdgenoten, de christenen, leerden, maar hij kon het niet plaatsen binnen zijn eigen denkkaders en dus nam hij het geloof niet aan.

Nadat Paulus in Damaskus door de Heer Zelf gegrepen was, is hij naar Arabië gegaan (Gal.1: 17). Hoogstwaarschijnlijk naar de berg Sinai, naar de oorsprong der wet, waarin hij zo goed onderwezen was, maar o zo onwetend. Daar heeft hij zich door de Geest Zelf laten onderwijzen. Daarna is hij teruggegaan naar Damaskus om aldaar het Evangelie te verkondigen. De Joden in Damaskus probeerden hem te doden, maar Paulus werd door de discipelen in een mand over de muur gelaten en hij vluchtte naar Jeruzalem. Daar is hij korte tijd geweest, 15 dagen, maar ook in Jeruzalem probeerde men hem te doden. Toen is hij afgereisd naar Tarsen. Zie verder Hand. 9 en Gal. 1.

Zijn naam

Paulus heette eerst Saul. Dat is de Hebreeuwse vorm van het Griekse Saulus. Hij kwam net als koning Saul uit de stam van Benjamin.

Paulus wordt in het NT 9 keer met de Hebreeuwse naam Saul genoemd en 17 keer met de Griekse naam Saulus. De laatste keer is in Hand. 13: 9.

Hand. 13: 9 Doch Saulus (die ook Paulus *genaamd is*)...

Daarna komt die naam niet meer voor. In Hand. 9 is Paulus op Cyprus, waar Sergius Paulus tot geloof komt. Volgens de traditie werd deze zending en bisschop te Narbonne. (Volgens wikipedia is dit een anachronisme en wordt deze [Sergius Paulus](#) verward met iemand uit de 3^e eeuw die [Paul van Narbonne](#) heette. BvD).

Kennelijk had Paulus zoveel respect voor Sergius Paulus dat hij zijn naam overnam.

Paulus wordt in de Bijbel 163 keer bij die naam genoemd.

Saul = geroepen, afgezonderd.

Saul is afgeleid van 'shaal' = vragen, informeren, bedelen.
gevraagd, vragend, eisend.

Dan is het niet meer de uitverkozene, want dan had Paulus net zo goed Saul kunnen blijven heten.

Saul hangt samen met 'sheol, silo (ondergrondse kelder); duidt op aardse zaken. Saul staat model voor de gevraagde en eisende wet, het Oude Verbond.

Daarom heeft Saul in het OT een nogal negatieve betekenis, juist omdat het staat voor de functie van de wet. Saul was namelijk degene die David (type van Christus) en zijn gemeente vervolgde. Hij was de eisende. De wet stelt eisen aan de mens, terwijl het NV het tegenovergestelde leert.

Daarom verandert Saul z'n naam in Paulus.

Paulus is Latijn, maar is ontleend aan het Griekse Pauo = arresteren, stoppen, tegenhouden, belemmeren, ophouden; klein, belemmerd.

Dus: klein gehouden. Ons woord 'pauze' is ervan afgeleid.

Paulus wordt ook gearresteerd en gestopt, als eisende.

Hand. 9: 4 En ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! Wat vervolgt gij Mij?

Waarom twee keer Saul? Uiteraard omdat er iets met die naam is.

5 En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere?

De Heer wist wel wie Saul was, maar Saul wist niet Wie de Heer was.

Let op de overeenkomst tussen de Saul van het OT en de Saul van het NT. Hij was de belemmerde, de klein gehoudene. Jezus is in deze wereld belemmerd, Christus is in deze wereld klein.

Dan. 9: 26 En na die twee en zestig weken zal de Messias uitgerooid worden (shall be cut off = afgesneden), maar het zal niet voor Hem zelve zijn (en Hij zal niet hebben);

Afgesneden, belemmerd. En Hij zal niet hebben. Hij werd tegengehouden.

Paulus werd ook afgesneden, maar liep net als de Heere Jezus wel zijn loopbaan tot heerlijkheid Gods. Hij deed, ondanks dat hij belemmerd was, toch gewoon z'n werk. En hoewel zijn werk groots was, was het in verband met deze wereld en voor deze wereld klein en dat was ook de bedoeling.

Saulus de jongeling

Handelingen 7 gaat over de rede van Stefanus en zijn dood. Hij was niet erg tactisch in z'n verhandeling over de geschiedenis van Israël. Hij verhaalt dat elke keer als de Heer Israël wilde zegenen, Israël de Heere niet wilde.

Hand. 7: 51 Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, *alzo* ook gij.

Dit is de korte versie van de toespraak.

- 52 Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt
- 53 Gij, die de wet ontvangen hebt door bestellingen der engelen, en hebt *ze* niet gehouden!
- 54 Als zij nu dit hoorden, berstten hun harten, en zij knersten de tanden tegen hem.

Zij verloren alle controle en zelfbeheersing. Maar ja, Stefanus vroeg er ook om. Hij had het natuurlijk met wat meer tact moeten brengen. Dat deed hij niet. Dit wil niet zeggen dat wij in alle gevallen daarin zijn navolgers zouden zijn, maar zo nu en dan een beetje recht voor z'n raap kan echt geen kwaad. Dan blijft de boodschap beter hangen. Mensen lopen dan tegen een muur op en die muur moet een keer afgebroken worden. Stefanus wilde die muur ook afbreken, maar hij had geen schijn van kans.

- 55 Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechterhand Gods.

Het was dus geen gebrek aan tact van Stefanus, hij was vol van de Heilige Geest.

- 56 En hij zeide: Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.
- 57 Maar zij, roepende met grote stemme, stopten hun oren, en vielen eendrachtelijk op hem aan;
- 58 En wierpen hem ter stad uit, en stenigden *hem*; en de getuigen legden hun klederen af aan de voeten eens jongelings, genaamd Saulus.

Jongeling = neanias. Volgens Strong: a youth (up to about 40 years).

Boven de 40 werd je geacht oud te zijn. Tot je 40^e leer je nog, maar daarna wordt dat problematisch.

Hoe oud is deze Saulus eigenlijk? Waarschijnlijk ouder dan Jozef, de zoon van Jakob, die op z'n 17^e een jongeling genoemd wordt.

In Hand. 9: 13 noemt Ananias Paulus een man.

Hand. 9: 1 En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester,

Niet beginnende, maar *nóg* blazende. Hij was er al mee bezig in Hand. 7.

Daarom was hij ook bij de steniging van Stefanus. Hij had volledig ingestemd met de vervolging en doding van de christenen.

Hoewel het niet in de Bijbel staat ontkent niemand dat Paulus lid was van het Sanhedrin. Hij werd ook door de hogepriester persoonlijk met opdrachten op pad gestuurd. De enige moeilijkheid hierin is dat leden van het Sanhedrin priesters behoren te zijn. Hoe dan ook, Paulus was beter, meer onderlegd, dan de meesten van z'n leeftijdgenoten (zie Gal. 1: 14).

Paulus, een oude man

In Filémon 1: 9 noemt Paulus zich een oud man = presbutes. Hij moet dan minstens 60 jaar zijn. Filémon werd ongeveer 30 jaar na Hand. 7 geschreven, waar hij nog een jongeling genoemd werd.

Dus, in Hand. 7 is Paulus tussen de 30 en de 40 jaar en in Filémon boven de 60.

In 2 Kor. 12: 7 spreekt Paulus over een doorn in het vlees. Wat is die doorn? Dat zijn de Korintiërs die niet naar Paulus willen luisteren.

Men zegt wel dat die doorn Paulus' z'n slechte ogen zijn, omdat hij z'n brieven meestal dicteerde en op liet schrijven door een ander, bijvoorbeeld Tertius (Rom. 16: 22). Natuurlijk kan hij, gelet op z'n leeftijd, slechte ogen gehad hebben. Die gaan nu eenmaal met het vorderen der jaren achteruit.

Paulus bad de Heere driemaal of die doorn van hem kon wijken.

Je kunt de Heer wel om bepaalde dingen bidden en als je pech hebt verhoort Hij je gebed ook nog, zodat je in de praktijk van je leven leert ondervinden dat het niet om de inwilliging van je eigen wensen gaat, maar dat het beter is altijd Gods weg te volgen.

In dit leven moet je vooral leren hoe het niet is. Dat overkwam Paulus ook. De eerste helft van zijn leven heeft hij zijn eigen overtuiging gevolgd. Dat bracht hem weliswaar macht, maar geen geloof en vrijheid. En als iemand daarover met recht kan schrijven, dan is dat Paulus wel. Hij heeft het zelf tot en met ervaren. Het bracht hem niet bij God de Vader en ook niet bij de Heere Jezus Christus en het eeuwige leven. Hij was daarin de andere apostelen 'überlegen'.

Daarmee is niets ten nadele van de andere apostelen gezegd. Paulus had nu eenmaal een breder inzicht in de Schrift, door z'n studie en door z'n levenservaring. Na zijn bekering heeft hij z'n huiswerk nog eens dunnetjes overgedaan.

Paulus de weduwnaar

Paulus, wonend in Jeruzalem, zal in zijn dagen wel een bijzonder man geweest zijn: Farizeeër, geleerd én ongehuwd.

Volgens de Joodse traditie kent de wet 613 voorschriften. Enkele van de belangrijkste betreffen het huwelijk. Naar Joodse begrippen was het huwelijk voor de man een morele plicht. De Joodse traditie zegt: 'Een Jood die geen vrouw heeft is geen man' (n.a.v. Gen. 5: 2). Omdat het huwelijk zo belangrijk was, werden kinderen al vroeg uitgehuwelijkt. De [Misjna](#) stelt dat Jongens bij voorkeur

op 17-jarige leeftijd trouwen en als het echt niet anders kan, dan toch op z'n laatst met 18 jaar.

Paulus werd dus ook geacht getrouwd te zijn.

Men zegt vaak over Paulus dat hij praat over dingen waar hij helemaal geen verstand van heeft; met name over het huwelijk. Paulus was inderdaad in de dagen waarvan wij hem kennen niet getrouwd, maar de vraag is of dit altijd zo was. Daarom gaan we nu naar 1 Kor. 7.

- 1 Kor. 7: 7 Want ik wilde, dat alle mensen waren, gelijk als ikzelf *ben*; maar een iegelijk heeft zijn eigen gave van God, de een wel aldus, maar de andere alzo.
- 8 Doch ik zeg den ongetrouwden, en den weduwen: Het is hun goed, indien zij blijven, gelijk als ik.

Weduwen = vrouwen die getrouwd waren, maar van wie de echtgenoot is overleden. Het Grieks kent echter geen woord voor weduwnaars, mannen die getrouwd waren, maar van wie de echtgenote is overleden.

Omdat Paulus in de voorgaande verzen zich eerst richtte tot degenen die nooit getrouwd geweest zijn en vervolgens tot gehuwden, spreekt hij hier kennelijk over weduwnaars en weduwen.

'Ongetrouwden' uit vers 8 slaat dus blijkbaar op deze weduwnaars. Zo heeft de 'Nieuwe Bijbel Vertaling' dit woord ook vertaald. Weduwnaars en weduwen zouden net zo blijven als Paulus, namelijk ongetrouwd. Hieruit volgt dat Paulus kennelijk zelf ook weduwnaar was.

- 39 Een vrouw is door de wet verbonden, zo langen tijd als haar man leeft; maar indien haar man ontslapen is, zo is zij vrij, om te trouwen, dien zij wil, alleenlijk in den Heere.

Als ze dan toch wil trouwen, dan wel bij voorkeur met iemand die gelovig is.

- 40 Maar zij is gelukkiger, indien zij alzo blijft, naar mijn gevoelen. En ik meen ook den Geest Gods te hebben.

Wat heeft dat laatste er nu mee te maken? Hij heeft de Geest Gods en is weduwnaar. Paulus zegt dat wanneer je in de dienst van God staat het huwelijk je daarin kan belemmeren. En hij spreekt uit ervaring.

Uit deze verzen blijkt dus dat Paulus getrouwd geweest is en dat geeft toch wel een ander inzicht in hem. Hoewel men aan de ene kant zegt dat Paulus spreekt over zaken waar hij geen verstand van heeft, zeggen anderen juist dat hij een prachtig inzicht geeft in het huwelijk.

Paulus is niet meer hertrouwd, zodat hij zich volledig aan de Heer kon wijden. Maar hij had, net als de andere apostelen, wel het recht om een vrouw te hebben om 'mee om te voeren'. Petrus en Jakobus deden dat bijvoorbeeld.

Paulus had hoogstwaarschijnlijk geen kinderen. Daar worden in ieder geval geen mededelingen over gedaan. Wel over een zuster in Jeruzalem. Zij had een zoon die ook in Jeruzalem woonde. Als Paulus gevangen genomen wordt, komt deze neef naar Paulus toe om hem te waarschuwen dat er een samenzwering tegen hem is en de Joden hem willen ombrengen. Paulus stuurt hem door naar de overste om dat verhaal aan hem te vertellen (zie Hand. 23: 12 – 22).

Over Paulus' identiteit

Paulus was zowel Jood, Griek, als Romein.

Joods = religie, godsdienst; Hebreeuws is de taal van de Godsdienst;

Grieks = cultuur en filosofie.

Romeins = staat, recht en burgerschap;

Een Jood.

Hand. 21: 39 Maar Paulus zeide: Ik ben een Joods man van Tarsen, een burger van geen onvermaarde stad in Cilicië, en ik bid u, laat mij toe tot het volk te spreken.

22: 3 Ik ben een Joods man, en te Tarsen in Cilicië geboren, opgevoed in deze stad (Jeruzalem), aan de voeten van Gamáliël onderwezen naar de bescheidenste wijze der vaderlijke wet, zijnde een ijveraar Gods, gelijkerwijs gij allen heden zijt;

Paulus was besneden, uit de stam van Benjamin, een Hebreeër en een Farizeeër.

Filipp. 3: 5 Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht Israëls, van den stam van Benjamin, een Hebreeër uit de Hebreeën, naar de wet een Farizeeër.

Zie ook Rom. 11: 1, 2 Kor. 11: 22

Hebreeër = van Heber = van de overzijde. Denk aan 'over' en 'veer'.

Paulus was weliswaar een Romein, maar Joods van ras. Verder heeft het Jodendom niets met ras te maken, maar met religie. Er zijn heel veel Joden die niet van Juda afstammen en toch tot het Jodendom behoren en andersom. Verder speelt Benjamin in het NT helemaal geen rol. Globaal genomen bestaat Juda uit de twee stammen Juda en Benjamin, maar dat onderscheid kom je in het NT niet tegen. Benjamin verwijst naar de geschiedenis van hem in het OT, dat hij een licht zou zijn voor het aangezicht van de Heere in Jeruzalem, om Zijn Naam daar te stellen (1 Kon. 11: 36).

Een Griek

Paulus was de Griekse cultuur deelachtig.

Paulus was in Tarsen geboren, een grote stad in Cilícië, op een strategisch belangrijk punt (geen onvermaarde stad). Daar was ook een belangrijke school in de Griekse filosofie. Waarschijnlijk heeft Paulus daar zijn kennis opgedaan over de Griekse filosofie, net zoals hij de Joodse traditie aan de voeten van Gamáliël geleerd heeft.

Hij citeert een paar Griekse filosofen:

- Aratus (Hand. 17: 28; woorden over Zeus die Paulus op God toepast)
- Menander (1 Kor. 15: 33)
- Epimenides (Titus 1: 12).

Een Romein

Zoals gezegd was Paulus een Farizeeër. Hij was orthodox en trouw aan de Joodse dogma's, onderwezen in de enige religie die min of meer door God was ingesteld. Dat is de Mozaïsche religie en de Joodse is daar een afgeleide van.

Vervolgens presenteert Paulus zich als Romein. Men had kunnen weten dat hij een Romein was, want inwoners van Tarsen kregen op grond van hun geboorte automatisch het Romeins staatsburgerschap.

De geschiedenis van Paulus is na z'n bekering globaal in te delen in twee delen. In het eerste deel reisde hij vrij rond om het Evangelie te verkondigen en in het tweede gedeelte verkondigde hij het Evangelie als gevangene. Dat tweede deel van z'n levensbeschrijving is gebaseerd op z'n Romeins burgerschap. Als dat niet zo was, dan zou hij korte tijd na z'n gevangenschap vrijgelaten zijn. Maar omdat hij zich op de keizer beroepen had, zei [Festus](#): 'Gij hebt u op den keizer beroepen? Gij zult tot den keizer gaan.' (Hand. 25: 12).

Dat had vergaande consequenties.

De algemene gedachte is dat Paulus een Jood was en dat hij het Evangelie aan de heidenen bracht. Dat is dus niets bijzonders, want dat waren en deden de andere apostelen ook. Dit onderscheidt hem in ieder geval niet van de anderen.

Wat bijzonder is, is dat hij afstand neemt van zijn Joodse naam (hij acht alles wat daarmee te maken heeft als schade en drek) en verder als Romein door het leven gaat. Paulus wilde niets meer met het Jodendom te maken hebben.

Men heeft eeuwenlang geprobeerd kerk en staat bij elkaar te brengen, ook in Nederland; maar zodra je tot geloof komt, ben je je aardse burgerschap kwijt. Zo heeft Paulus ook alles opgegeven. Ja, hij bidt nog voor de Joden en heeft een boodschap voor ze, echter niet als Jood, maar als Romein.

In Hand. 16 worden Paulus en Silas gevangen genomen. Zij bidden en zingen in de gevangenis, waarop een grote aardbeving volgt. Alle deuren gaan open en de banden van allen werden los, maar ieder bleef zitten waar hij zat. Zij werden vrijgelaten, maar niet voordat Paulus eiste dat zij door de hoofdmannen zelf zouden uitgeleid worden.

Hand. 16: 37 Maar Paulus zeide tot hen: Zij hebben ons, die Romeinen zijn, onveroordeeld in het openbaar geseseld, en in de gevangenis geworpen, en werpen zij ons nu heimelijk daaruit? Niet alzo; maar dat zijzelfven komen, en ons uitleiden.

Dit is de eerste keer dat Paulus zich een Romein noemt en hij vraagt erkenning voor zijn Romeins burgerschap. Dat gebeurt en hij wordt met alle egerds en eerbetoen de stad uitgeleid, als Romein.

Paulus ging dus niet langer als Jood, maar als Romein door het leven. Dat kwam hem soms ook wel van pas, want Romeinen mochten niet gestenigd worden of geseseld, hoewel dit toch meermalen bij Paulus gebeurde.

Omdat Paulus zich als Romein presenteert wordt het Evangelie uit z'n Joodse context gehaald en overgezet in een wereldse. De zaligheid gaat van de Joden naar de heidenen. Dat zie je in het leven van Paulus gedemonstreerd. Eerst de wet weg en dan het Jodendom weg. Vervolgens handelt hij vanuit een heidense context.

Je ziet het ook gedemonstreerd in de geschiedenis van de stad Jeruzalem. Het begint allemaal groots in Hand. 2 (3000 komen tot geloof), maar het gaat steeds verder achteruit met Jeruzalem. De gemeente aldaar wordt armlastig en uiteindelijk verwoest Titus, de Romein, de stad in het jaar 70.

Het christendom is dus niet uit het Jodendom voortgekomen. Nou ja, wel enigszins, want de Heere Jezus kwam uit het Jodendom voort. Maar al die brieven zijn door een Griek geschreven, met een Romeins staatsburgerschap.

Heidenen, koningen en kinderen Israëls

Paulus zou getuige zijn van de Heere Jezus Christus.

Hand. 9: 15 Maar de Heere zeide tot hem (Ananías in Damaskus): Ga heen; want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen, en de kinderen Israëls.

Meestal begon Paulus in de synagoge tot de Joden te spreken en het Evangelie te verkondigen. De heidenen vroegen dan of zij het ook mochten horen. Vervolgens bleefden de joden het niet meer. Hij bracht ook het Evangelie aan de Herodianen en aan de keizer. Hoger was er niet.

Hand. 28: 28 Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen.
29 En als hij dit gezegd had, gingen de Joden weg, veel twisting hebbende onder elkander.
30 En Paulus bleef twee gehele jaren in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot hem kwamen;
31 Predikende het Koninkrijk Gods, en lerende van den Heere Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, onverhinderd.

Hier eindigt het boek Handelingen, met de mededeling dat Paulus ongehinderd het Evangelie verkondigde aan allen die tot hem kwamen.

Nu bestaat er ook nog een hoofdstuk 29 van Handelingen. Het behoort niet tot de Bijbel en is dus apocrief, maar het is er wel. Dat hoofdstuk handelt over de periode na de twee jaren gevangenschap van Paulus.

Hieronder volgt een vertaling van Handeling 29.

Handelingen 29

- 1 *En Paulus, vervuld met de zegen van Christus, en rijk zijnde in de Geest, vertrok uit Rome, besloot naar Spanje te gaan, want hij had reeds lange tijd plannen herwaarts te reizen, en had ook gedacht van daar naar Groot-Brittannië te gaan.*
- 2 *Want hij had in Phoenicië gehoord dat sommigen van de kinderen Israëls, omstreeks de tijd van de Assyrische ballingschap, ontsnapt waren over zee, naar de verre eilanden, zoals genoemd door de Profeet Esdra (apocrief), door de Romeinen Brittannië genaamd.*
- 3 *En de Heer beval dat het evangelie zou worden gepredikt ver vandaar aan de Heidenen (naties), en aan de verloren schapen van het Huis van Israël. (Handelingen 9:15, 22:21)*
- 4 *En Paulus getuigde moedig en onbelemmerd van Jezus, voor rechtbanken en voor het volk, en hij nam sommigen van de broeders die met hem in Rome geweest waren, en zij scheepten in te Ostria, en met een gunstige wind, werden zij veilig in een haven in Spanje gebracht.*
- 5 *En veel mensen verzamelden zich uit de (omliggende) steden en de dorpen, en het heuvelland; want zij hadden gehoord van de bekering van de Apostel, en de vele wonderen die hij gedaan had.*
- 6 *En Paulus predikte vol van kracht in Spanje, en de grote massa's geloofden en werden gered, want zij onderkenden dat hij een door God gezonden Apostel was.*
- 7 *En zij vertrokken uit Spanje, en Paulus en zijn metgezellen vonden een schip in Armorica, dat hen naar Groot-Brittannië zou brengen. Zij vertrokken, en varend langs de zuidkust (van Engeland) vonden zij een haven, genaamd Raphinus. (dit is de Romeinse naam voor Sandwich, in Kent.) In de tijd van de Saksen stond er in Sandwich nog steeds een oud huis, genaamd 'Huis der Apostelen'.*
- 8 *Nu toen het alom bekend werd dat de Apostel op hun kust was aangekomen, ontmoetten grote groepen inwoners hem, en zij ontvingen hem hartelijk. Hij kwam hun stad binnen door de Oostpoort, en verbleef in het huis van een Hebreëer, een uit zijn eigen volk.*
- 9 *Des Morgens stond hij op, en kwam op Mount Lud (Ludgate Heuvel en Broadway waar de St Pauls Cathedral in Londen, Engeland, staat) en de mensen dromden samen bij de poort, en vergaderden in Broadway, en hij predikte hen Christus en zij geloofden het Woord en het getuigenis van Jezus.*
- 10 *Des Avonds viel de Heilige Geest op Paulus en hij profeteerde, zeggende: Ziet, in de laatste dagen zal de God des Vredes verblijven in de steden, en de inwoners zullen geteld worden, en bij de zevende telling zullen hun ogen worden geopend, en de glorie van hun erfenis zal hen bekend worden. De volken zullen komen om te aanbidden op de berg, is het getuigenis van de lankmoedigheid en lijdzaamheid van een dienstknecht van de Heer.*
- 11 *En in de laatste dagen zullen nieuwe berichten van het Evangelie uit Jeruzalem komen, en de harten van de mensen zullen zich verheugen, en ziet, fonteinen zullen geopend zijn en er zal geen plaag meer zijn.*
- 12 *In die dagen zullen er oorlogen en geruchten van oorlog zijn; en een koning zal opstaan, en zijn zwaard zal zijn voor het helen van de volken, en zijn vrede zal een*

- blijvende vrede zijn, en de heerlijkheid van zijn koninkrijk een wonder onder prinsen .*
- 13 *En het gebeurde dat sommigen van de Druïden naar Paulus persoonlijk kwamen, en het werd duidelijk door hun riten en ceremonieën, dat zij afstammelingen waren van de Joden (Judeeërs) die ontsnapt waren uit de ballingschap in Egypte, en de Apostel geloofde deze dingen, en hij gaf hen de kus van vrede.*
- 14 *En Paulus verbleef drie maanden in zijn woning, bevestigende het geloof, en predikte Christus voortdurend.*
- 15 *En na deze dingen vertrokken Paulus en zijn broeders van Raphinus en voeren naar Atium in Gallië.*
- 16 *En Paulus predikte het Romeinse garnizoen en onder de mensen, vermanende de mensen hun zonden te belijden en zich te bekeren.*
- 17 *En tot hem kwamen sommigen van de Belgen om hem te ondervragen over de nieuwe leer, en over de mens Jezus, en Paulus opende zijn hart voor hen, en vertelde hen van de dingen die hem waren overkomen, en dat Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te redden, en zij vertrokken, en spraken met elkaar over de dingen die ze hadden gehoord.*
- 18 *En na veel prediken en zware arbeid, kwamen Paulus en zijn medewerkers in Helvetië (Zwitserland) en kwamen bij de berg genaamd Pontius Pilatus, waar hij die de Heer veroordeeld had zichzelf jammerlijk van het leven beroofd had.*
- 19 *Onmiddellijk ontsprong een bergstroom uit de berg en spoelde zijn lichaam, gebroken in stukken, in een meer. Selah!*
- 20 *en Paulus strekte zijn handen uit over het water, en bad tot de Heer, zeggende; O Heer, God, geef toch een teken aan alle volken, dat Pontius Pilatus, die Uw eniggeboren Zoon veroordeeld heeft, hier aan zijn einde gekomen is.*
- 21 *En terwijl Paulus nog sprak, zie, er kwam een grote aardbeving, en het wateroppervlak van het meer veranderde en beeldde de Zoon des Mensen uit, in doodsangst, hangende aan het kruis.*
- 22 *En een stem kwam uit de hemel zeggende: zelfs Pilatus is ontkomen aan de toekomstige toorn, want hij waste zijn handen voor de menigte, toen het bloed van Jezus vergoten werd.*
- 23 *En daarom verheerlijkten zij God, (namelijk) Paulus en die met hem waren en de aardbeving gezien hadden, en de stem van de engel gehoord hadden, en zij werden krachtig versterkt in de Geest.*
- 24 *En zij reisden af, en kwamen bij de berg Julius, waar twee opgerichte stenen stonden, een aan de rechterzijde, en een aan de linkerzijde, opgericht door Keizer Augustus.*
- 25 *En Paulus, vervuld zijnde met de Heilige Geest, stond tussen de twee stenen, zeggende: Mannenbroeders! Deze stenen die jullie vandaag zien, zullen getuigen van mijn verre reis, en voorwaar zeg ik jullie: zij zullen blijven staan tot de uitstorting van de Geest op alle volken, de weg zal niet worden belemmerd door alle geslachten heen.*
- 26 *En zij gingen verder, en kwamen in Illtricum, met de bedoeling door Macedonië naar Azië te gaan, en de genade werd gevonden in alle kerken, en zij bloeiden en hadden vrede. Amen!*

Logisch dat Paulus na z'n gevangenschap in Rome nog naar Spanje gegaan is; dat was hij steeds van plan, maar door z'n gevangenschap was het er tot dan toe niet van gekomen. We weten er wel iets vanaf, maar niet in detail.

God maakt Zich bekend aan ons over wat Hij gedaan heeft, doet en nog zal doen. Dat laat natuurlijk z'n sporen in de wereld na. Inscripties over de hele wereld getuigen bijvoorbeeld van Salomo's rijk. Toentertijd werd dat rijk Phoenicië

genoemd, maar in feite was het Israël. Lees Flavius Josephus maar eens; en hij heeft z'n informatie echt niet alleen uit de Bijbel gehaald. Hij beschrijft details die je in de Bijbel niet vindt. Zijn boeken zijn weliswaar niet geïnspireerd, maar ze beschrijven de geschiedenis van de consequenties die God door Zijn plan in de wereld deed.

Paulus werd vrijgelaten, want er was geen fatsoenlijke beschuldiging tegen hem. Dat zeiden de anderen die hem ondervraagd hadden ook al. Paulus had nogal wat relaties aan het hof van de keizer. Hij was niet zomaar iemand, maar een hoogstaand man.

De heidenen, koningen en kinderen Israëls: dat is de route van Paulus geweest. God had een plan met Paulus.

De kinderen Israëls zijn uiteraard niet alleen de Joden. Na Handelingen 28 begonnen Paulus' reizen pas echt, naar de kinderen Israëls; dat zijn de heidenen uit Hand. 28: 28.

Daarvoor werd de zaligheid sowieso al aan de heidenen gepredikt. Het is daar geen aankondiging maar een afkondiging. Als Paulus uit de Bijbel verdwijnt, predikt hij het Evangelie aan heidenen, koningen en kinderen Israëls. Hij ging gewoon verder met zijn bediening.

In de geschiedenis verandert Paulus dus van een fanatieke orthodoxe Jood in een bekeerde Romein.

Samengevat:

De heidenen = Paulus' zendingsreizen;

De koningen = Paulus' gevangenschap in Ceasarea en Rome;

Kinderen Israëls = Paulus' reizen naar Brittannië etc.

De oorsprong van Paulus' kennis

Paulus bleek blind te zijn, onwetend. Hij moest ergens te rade gaan.

Te rade gaan = raad halen = heeft te maken met de rechtbank, of de uitspraak van de rechtbank, de plaats waar men aan waarheidsvinding doet.

Gal. 1: 15 Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner
moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn
genade,
16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het
Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik
terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed;
17 En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem, tot degenen, die
vóór mij apostelen waren; maar ik ging henen naar Arabië, en
keerde wederom naar Damaskus.

Paulus ging na zijn bekering niet te rade bij vlees en bloed en ook niet naar Jeruzalem en de apostelen.

Christendom is niet het gevolg van emotie maar van verstand. Je gelooft iets en dat accepteer je op basis van goede gronden. Paulus dacht dat hij voor die goede gronden niet bij de apostelen moest zijn.

Hij ging naar Arabië. Daar is een berg, de Sinaï. Het ligt tenminste zeer voor de hand dat hij daarheen ging. Als hij de wet niet goed begrepen heeft, dan lijkt het logisch om naar de oorsprong van die wet te gaan. Naar de plek waar Mozes de wet ontving, maar waar ook Elia (waarschijnlijk met dezelfde reden) en de Heere Jezus naar alle waarschijnlijkheid geweest zijn.

Paulus verliet dus Damaskus, ging naar Arabië en keerde weer terug naar Damaskus. In de tussentijd heeft hij raad gekregen en het Evangelie van Christus leren kennen (in Arabië). Al die tijd heeft hij geen contact gehad met de apostelen.

- Hand. 9: 20 En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zoon van God is.
- 21 En zij ontzetten zich allen, die het hoorden, en zeiden: Is deze niet degene, die te Jeruzalem verstoorde, wie dezen Naam aanriepen, en die daarom hier gekomen is, opdat hij dezelve gebonden zou brengen tot de overpriesters?
- 22 Doch Saulus werd meer en meer bekrachtigd, en overtuigde de Joden, die te Damaskus woonden, bewijzende, dat Deze de Christus is.
- 23 En als vele dagen verlopen (vervuld) waren, zo hielden de Joden te zamen raad, om hem te doden.

Eenmaal in Damaskus moest hij al snel weer daaruit vluchten. Daarvóór is hij van Christus Zelf onderwezen (Gal. 1: 12). Hij was blijkbaar aan Paulus verschenen en deze kreeg te zien wat Mozes op de berg getoond is. Mozes maakte naar dat voorbeeld de tabernakel met z'n voorwerpen, maar ook de dienst die daarbij hoorde.

Die opdracht kreeg Paulus niet. Mozes moest de dingen die hij gezien had verzwijgen, bedekken, terwijl Paulus ze juist moest prediken.

De voorhang is gescheurd en de weg is nu vrij. Alles kan nu geopenbaard worden. Er vanuit gaande dat Paulus de Hebreeënbrieff geschreven heeft, is hij ook de enige die over deze dingen geschreven heeft.

De Bijbelse brieven staan niet in chronologische volgorde, maar in leerstellige volgorde. Eerst de eenvoudige dingen, daarna wordt het steeds ingewikkelder. Paulus brieven hebben niets met vroeg of laat geschreven te maken.

Romeinen = juridische grondslag van het Evangelie;

Korinthe = niet vlees, maar geest.
 Niet de oude-, maar de nieuwe mens
 Niet menselijke maatstaven, maar geestelijke;

Galaten	=	niet onder de wet, maar onder de genade;
Efeze	=	niet alleen uit het geloof gerechtvaardigd, maar ook gezegend met alle geestelijke zegening;
Filippenzen	=	wij hebben hemels burgerschap, maar dit betekent niet dat we daarom in déze wereld niet zouden lijden;
Kolossenzen	=	wij zijn in Christus volmaakt gesteld;
Thess.	=	heiliging en toekomst. Oproep tot heilige wandel;

Het gaat over de inhoud, niet over de chronologische volgorde.

2 Kor. 12: 2 Ik ken een mens in Christus, voor veertien jaren (of het *geschied zij* in het lichaam, weet ik niet, God weet het), dat de zodanige opgetrokken is geweest tot in den derden hemel;

Dat is de hemel der hemelen die geen deel uitmaakt van deze schepping.

- 3 En ik ken een zodanig mens (of het in het lichaam, of buiten het lichaam *geschied zij*, weet ik niet, God weet het),
- 4 Dat hij opgetrokken is geweest in het paradijs, en gehoord heeft onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken.

Paradijs = een hof, een lusthof; van barat = hof, Koninklijke tuin.

God had hem opgedragen erover te spreken, maar de Korinthiërs lieten het hem niet toe, omdat zij slechts geïnteresseerd waren in het hier en nu; in gemeenteopbouw en dergelijke. Zij wilden hier iets tot stand brengen, terwijl het juist de bedoeling is dat er in de hemel iets tot stand gebracht wordt. De Heer zei dat Hij Zijn Gemeente zou bouwen en Paulus is Zijn medearbeider. Hoewel de brief aan de Korinthiërs wordt beschouwd als een vroege brief, was Paulus wel volledig op de hoogte van het Evangelie. Er was bij hem niet, nadat hij naar Arabië geweest was, zoiets als een voortschrijdend inzicht.

Na Damaskus ging Paulus naar Tarsen. Daar werd hij later opgehaald door ene Jozef, bijgenaamd Barnabas. In Tarsen heeft hij natuurlijk gestudeerd. Paulus leerde op gezag van de oudtestamentische profeten. Hij citeert voortdurend uit het Oude Testament. In oudtestamentische tijd was alles nog verborgen, maar nu, na de opstanding van de Heere Jezus Christus, was de tijd gekomen om al die verborgenheden te openbaren en te prediken (Hand. 17), maar zelfs gelovigen willen het niet horen.

Hoe komt het toch dat men die waarheid steeds weer kwijtraakt? Omdat gelovigen geïnteresseerd zijn in het hier en nu. Als kerken bouwen het doel is, dan is dat fout; als middel is daar niets mis mee. Alle organisatie, statuten en dergelijke is vlees. Die dingen kunnen nuttig zijn, zolang zij niet meer zijn dan een middel om het grote doel te dienen, namelijk onze dienst aan God.

Er zijn twee soorten mensen in de wereld: gelovigen en ongelovigen. Wij behoren tot alle gelovigen. Wij zijn met allen verbonden. Dat heeft niets met gemeenteopbouw, kerk of wat dan ook te maken. Wij zouden ons onderwerpen aan het Woord van God.

Paulus heeft dus vóóordat hij zijn loopbaan begon de Bijbel opnieuw bestudeerd. Hij zegt in Galaten 1 dat er geen ander Evangelie is dan dat hij verkondigt. De Islam, Mormonisme, Boeddhisme, Hindoeïsme, maar ook de Joodse religie, hebben dus niets met het Evangelie te maken. En iemand die een ander Evangelie predikt, die zij vervloekt (Gal. 1: 8, 9).

Paulus wist waarvan hij verlost was en had bestudeerd hoe het dan wel was.

Paulus, voorbeeld voor alle gelovigen.

1 Tim. 1: 16 Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al *Zijn* lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.

Filipp. 3: 17 Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt.

Filipp. 4: 9 Hetgeen gij ook geleerd, en ontvangen, en gehoord, en in mij gezien hebt, doet dat; en de God des vredes zal met u zijn.

1 Kor. 4: 16 Zo vermaan ik u dan: Zijt mijn navolgers.

1 Kor. 11: 1 Weest mijn navolgers, gelijkkerwijs ook ik van Christus.

2 Thess. 3: 9 Niet, dat wij de macht niet hebben, maar opdat wij onszelven u geven zouden *tot* een voorbeeld, om ons na te volgen.

Paulus is het aanschouwelijke voorbeeld voor ons en hij is weer navolger van Christus.

Als een Jood tot geloof komt, dan is hij voor de Joden dood. In de Bijbel lees je hoe men in het begin het geloof probeerde te plaatsen binnen het Jodendom, maar dat werkte dus niet. Paulus berispt Petrus in het openbaar daarover (Gal. 2: 11 ev.). Die dingen verdragen elkaar niet.

De apostel der heidenen

Wij kennen Paulus als de Jood die het Evangelie bracht aan de heidenen, maar de andere apostelen deden dat ook. Het is juist net andersom. Paulus was de heiden die het Evangelie aan de Joden bracht. Toch wordt hij de apostel der heidenen genoemd. Dit betekent niet dat hij het Evangelie aan de heidenen bracht, maar dat hij een heiden was die het Evangelie predikte.

De apostel der Ieren was Patrick en zo is Paulus de apostel der heidenen. Waar hij ook kwam, daar zocht hij de Joden op; in de synagoge, aan de rivier, of waar het ook maar was. Ook wij zijn heidenen en prediken het Evangelie aan de Joden. Vroeger was het andersom. Nadat God middels een scheidbrief gescheiden was van de tien stammen, waren de Woorden Gods alleen aan de Joden toebetrouwd. En toen het Licht in de wereld kwam, hebben zij Het niet aangenomen; daarom zijn de zaken nu omgedraaid.

Paulus staat model voor het hele Christendom en dus was het de heiden, de Romein, de Benjaminiet (lamp voor Jeruzalem), die het Evangelie predikte aan de Joden.

Dat de Joden daarover nijdig waren staat ook in de Bijbel.

Rom. 11: 13 Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;
14 Of ik enigszins mijn vlees tot jaloersheid verwekken, en enigen uit hen behouden mocht.

Hij hoopt dat hij als apostel der heidenen enigen van zijn vlees tot jaloersheid mag verwekken.

Rom. 10: 19 Gij zult dan tot mij zeggen: Wat klaagt Hij *dan* nog? Want wie heeft Zijn wil wederstaan?
20 Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot dengene, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt?
21 Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit denzelfden klomp te maken, het éne vat ter ere, en het andere ter onere?

Rom. 11: 11 Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val *is* de zaligheid den heidenen *geworden*, om hen tot jaloersheid te verwekken.
12 En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!
13 Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;
14 Of ik enigszins mijn vlees tot jaloersheid verwekken, en enigen uit hen behouden mocht.

Door wie zouden de Joden tot jaloersheid verwekt worden? Door de heidenen en Paulus is een heiden. Daarom predikt hij het Evangelie aan de Joden. Iemand die het NV predikt aan degenen die leven onder het OV, wordt zelf geacht niet onder het OV te leven.

Heel de zaligheid wordt bij de heidenen gedeponereerd en Paulus is de apostel der heidenen. Het wil dus niet zeggen dat die zaligheid bij de heidenen gepredikt werd, maar dat de zaligheid daar terecht kwam (Hand. 28: 28). Die zaligheid ging van Jeruzalem naar Rome. Het bewijs daarvoor is de r.k. kerk.

Het Woord van God werd altijd al aan de heidenen gepredikt, maar daar gaat het niet om. Lo ammi (niet Mijn volk) wordt Ammi (Mijn volk). '... Een ander neme zijn opziensambt' (Hand. 1: 20). Juda wordt uit zijn ambt gezet en dat ambt gaat naar de heidenen. De Gemeente heeft een verkondigende verantwoordelijkheid.

Het Griekse 'eis' & 'en' ivm apostel der heidenen

Rom. 15: 16 Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij **onder** de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest.

Grammaticaal is dit niet helemaal doorslaggevend. In het Grieks staat er 'eis' = tot in. In heidense positie predikt Paulus het Evangelie.

Rom. 16: 26 Maar nu geopenbaard is, en door de profetische Schriften, naar het bevel des eeuwigen Gods, tot gehoorzaamheid des geloofs, **onder** al de heidenen bekend is gemaakt.

Ook hier 'eis'. Het is ook daadwerkelijk onder de heidenen geplaatst. Dit is de laatste keer dat 'eis' in dit verband voorkomt. Vervolgens staat er steeds 'en' = in.

Paulus was apostel **in** de heidenen. Als wij in Christus zijn, betekent dit dat we met Hem verbonden zijn. Zo is Paulus verbonden in en met de heidenen = behorend tot.

Gal. 1: 16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelve door het Evangelie **onder** de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed;

Gal. 2: 2 En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik **onder** de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achtung waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben.

Gal. 2: 8 (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij **onder** de heidenen);

Efeze 3: 8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om **onder** de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus,

Hij is de minste, omdat hij de Gemeente vervolgd heeft.

Kol. 1: 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid **onder** de heidenen, welke is Christus **onder** u, de Hoop der heerlijkheid;

1 Tim. 2: 7 Waartoe ik gesteld ben een prediker en apostel (ik zeg de waarheid *in Christus*, ik lieg niet), een leraar **der** heidenen, in geloof en waarheid.

Waarom zou iemand in twijfel trekken dat Paulus een leraar is? Omdat hij een heidense leraar is. Hij predikt niet vanuit het Jodendom, maar vanuit het heidendom.

1 Tim. 3: 16 En buiten allen twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot; *God* is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in den Geest, is gezien van de engelen, is gepredikt **onder** de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid.

Gepredikt onder de heidenen, gepredikt door de heidenen.

2 Tim. 1: 11 Waartoe ik gesteld ben een prediker, en een apostel, en een leraar **der** heidenen;

Leraar der heidenen, een Romein.

Hand. 13: 46 Maar Paulus en Bárnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst het Woord Gods tot u gesproken zou worden, doch nademaal gij hetzelve verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

47 Want alzo heeft ons de Heere geboden, *zeggende*: Ik heb u gesteld tot een licht **der** heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde.

De verantwoordelijkheid voor het Woord van God ligt nu bij de heidenen en Paulus staat daar model voor.

Hand. 15: 12 En al de menigte zweeg stil, en zij hoorden Bárnabas en Paulus verhalen, wat grote tekenen en wonderen God door hen **onder** de heidenen gedaan had.

Er wordt een Evangelie vanuit Jeruzalem gepredikt door apostelen die in het algemeen nog onder de wet leven. En dan komt Paulus, die voor 'zichzelf' begonnen is. Hij gaat prediken, hoewel hij niet door Petrus of enig ander apostel gezonden is.

Het Christendom is niet een voortzetting van het Jodendom. God doet een werk aan de Gemeente en eventueel via de Gemeente. Paulus is een heiden, een Romein, een Griek; hij predikt het Evangelie als heiden, primair aan de Joden. Hij is de norm, hoewel hij niets anders predikte dan de andere apostelen. Hij predikte het Evangelie en dus zouden wij dat ook doen, in alle plaatsen.

Het Joodse volk zou tot jaloersheid verwekt worden door lo ammi. Wij zijn navolgers van Paulus en wij brengen het Evangelie omdat het ons toevertrouwd is. Wij zijn geen Joden, maar heidenen, geplaatst in de vrijheid, gemaakt tot kinderen Gods en geroepen tot zonen Gods.

Wij hebben de waarheid in pacht en zouden handeling doen totdat Hij komt. Wij zouden navolgers van Christus Zelf zijn en vervolgens ook van Paulus, omdat hij navolger van Christus is. Wat hij ook meegekregen had, hij heeft het allemaal voor schade en drek gehouden, opdat hij Christus mocht gewinnen. Dat is een mooi voorbeeld om te volgen.